

ת"פ 19974/07 - מדינת ישראל נגד א. פ

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 14-07-19974 מדינת ישראל נ' פ(אחר/nposf)

בפני כבוד השופט ירôn מינטקביץ'
בעניין: מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים
המואשימה
נגד:
א. פ.
הנאשמה ע"י עו"ד טליה רם

זכור דין

רקע

הנאשמה הורשעה בעקבות שמיית עדויות בשלוש עבירות של תקיפת קטן על ידי הורה. ואלו עיקרי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין:

הנאשמה הייתה במועדים הרלוונטיים אם לשולשה בניים קטינים. שניים מילדייה הם ע, יליד שנת 2004 וא, יליד שנת 2003.

במועד סמוך ליוני שנת 2014, הנאשמת חודה בע, כי גנב כסף מארנקה. בשל כך הרביצה לו ובעיטה ברגלו, בטנו וחזהו וגרמה לו לסימן חבלה ברגלו.

ביום 30.6.14 סקרה הנאשמת כי ע התעסק עם מכונית הכביסה. בשל כך תפסה את ראשו בידיה, דחפה אותו בראשו ובגבו ואיימה עליו כי תתן לו סטירה. לאחר מכן דרשה הנאשמת מא לנוקות את הדירה וא ביקש ממנה שלא תכה אותו. בתגובה הנאשמת אמרה לא שלא יאמיר לה מה לעשות, תפסה את ידיו ועקמה אותן ואז תפסה את ראשו בזרועה ובין רגלייה. אגב כך נחבט ראשו של א בקירות. הנאשמת שבה ודרשה מא לנוקות את הבית וא השיב כי אינו מרגיש טוב. בשל כך, הכתה הנאשמת את א באמצעות המטאטא.

א תפס את המטאטא על מנת למנוע מהנאשמת להכותו ובין השניים התפתח מאבק, אשר במהלךו ניסתה הנאשמת לירוק על א ולסתור לו. א קרא לעזרה והנאשמת המשיכה להכותו, עד אשר שכנים אשר שמעו את קריאותו של א הודיעו למקום משטרתו.

עדויות הצדדים

ב"כ המואשימה התייחס בטיעונו לחומרת מעשה של הנאשמת ופגיעהם בילדיה הקטינים. מנגד, הפנה לנסיבותיה האישיות של הנאשמת. לאור אלה, ביקש להשיט על הנאשמת עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

ב"כ הנאשمت שמה את עיקר הדגש בטיעונה על נסיבותה האישיות של הנאשמת, ועל כך שהיא נעדרת כלים להתמודד עם הקשיים שבchnerה. עוד הפנתה לכך שהנאשمت עברה תפנית חיובית מאז ביצוע העבירות. ביחס לעבירות טענה, כי אין מדובר בהתנהגות אכזרית או באלימות מתמשכת, אלא בארועים נקודתיים.

לאור אלה ביקשה להטיל על הנאשמת מאסר מוותנה והתחיה.

מתחם העונש ההולם

חומרת מעשה של הנאשמת ברורה:

באירוע הראשון, הכתה הנאשמת באלימות את בנה ע בן העשר בגין שחשדה בו שגנב כסף מארנקה. האלימות כללה מכות ובעיטות בכל חלק גוףו של ע, אשר הותירו בגופו סימן חבלה. לא מיותר לציין, כי הנאשمت נעה נעלית עקב בזמן שבעיטה בבנה.

באירוע השני הכתה הנאשמת את ע ללא סיבה ממשית, משום שחשבה שנגע במכונית הכביסה (ואין להבין מכך, כי קיימת סיבה המצדיקה הכתהILD בן עשר). לאחר מכן דרשה מא - בנה בן האחת עשרה - שינקה את הדירה והכתה אותו משום שביקש ממנו לא להכותו. כאשר אמר א שאיינו יכול לנ��ות את הדירה משום שאינו מרגיש טוב וסובל מפריחה, הכתה אותו במתאטה, ניסתה לסתור לו ווירקה עליו. אלימותה של הנאשמת הופסקה רק כאשר הגיעו לדירתה שכנים אשר שמעו את קריאות העזרה של א.

המעשים קשים וחמורים. יותר מאשר חמורה הפגיעה הגוף, חמורה ההשלפה של ילד אשר דזקן אימו, האדם אשר אמור להגן עליו מכל רע, תוקף אותו באלימות חרשת פשר. אין ספק כי מעשים אלו פגעו בילדים וגרמו להם לנזקים קשים. את הפגיעה אשר גרמה הנאשם לילדיה יקח שנים לרפא, אם בכלל.

לצד זאת יאמר, כי גם הפגיעה הגוף אשר נגרמה לקטינים היא חמורה ואין להקל בה ראש.

UBEIROT ALIMOT DOMOT LALEI SHUBERAH HANASHMET MACHIVUT KBIUT MATHAM UNOSH RABH, ASHER YICIL AT MAGON HEMBATIM HOSHONIM: YIS HENCHELIM BEUBEIROT ALI AOPEN CHD PEAMI, MKBILIM ACHORIOT LEMUISHIM OUOSIM AMAZ LTKON DRCHIHAM, YIS HROAIM BAALIMOT CALPI HILDIM DRER "CHINOCIT" LEGITIMIYT VORAOIA VHOZORIM UL MUISHIM PUM ACHER PUM.

לפיכך, מתחם העונש ההולם את מעשה של הנאשמת נעה בין מאסר קצר, שיכל וירוצה בעבודות שירות, ועד שנתיים מאסר.

נסיבות אשר אין קשרות לעבירה

הנאשמת ילידת 1981. אם לארבעה ילדים. מטייעני הסניגוריית עליה, כי לכל אחד מארבעת ילדיה של הנאשמת אב אחר, וכי אינה בקשר עם אבותיהם של שלושת בנייה הגדולים, אך נשואה לאבי בתה התינוקת (אשר נולדה במהלך שמייעת התקיק).

אין לחובת הנאשמת הרשעות קודמות.

הנאשמת סרבה להפניה לשירות המבחן לשם קבלת תסניר (ר' פרוטוקול ישיבת יום 15.12.3) וכן הודיעת ב"כ הנאשמת

עמוד 2

מיום 15.12.30). לאור זאת, התייחסותה של הנואשת לעבירות היא זו שעלתה מגרסתה בעדותה לפני, קרי הכחשה גורפת של המעשים, ללא כל קבלת אחריות או הבנה של הפסול שביהם.

התקשייתי קיבל את טענת ב"כ הנואשת, כי מדובר באירוע בוודד ולא אופייני. במלוא זהירותו יאמר, כי לא עולה מכך הריאות שהמעשים מושא כתוב האישום חריגים בדרך של הנואשת ואורחותיה.

דין והכרעה

מלבד העדר הרשעות קודמות, מכלול השיקולים בתיק פועל לחובתה של הנואשת:

הנואשת לא קיבלה אחריות למעשה, אלא כפירה בהם. מיותר לומר שלא הביעה כל חרטה.

הנואשת סרבה לשתף פעולה עם שירות המבחן ולהשתתף בהליך טיפול, אשר ישיע למונע הישנותם של מעשים דומים בעתיד. אני מקבל את טענת ב"כ הנואשת, כי אין לנואשת את כלים הדרושים להטמודות עם הקשיים אותם מציבים החיים בפניה. עם זאת, לא ראייתי כיצד ניתן זה פועל לזכותה של הנואשת, כאשר היא מסרבת לקבל כלים אלו. על פי התרשםותי, קיים סיכון ממש כי הנואשת תשוב ותנהג באלימות כלפי ילדה.

מכלול הנתונים האמוריםصدق להשיט על הנואשת עונש הנמצא במרכזו של מתחם העונש ההורם, קרי מאסר בפועל, לריצוי ממש. עם זאת, המאשימה עתרה להשיט על הנואשת עונש מאסר שירות בעבודות שירות. לאחר לבטים, לא ראייתי להחמיר עם הנואשת מעבר לעתירתה של המאשימה. אבן את ההקללה עם הנואשת בכך שאשית עליה מאסר מותנה מכבד.

לפיכך גוזר על הנואשת את העונשים הבאים:

- א. ששה חודשים מאסר בפועל, אשר ירכזו בעבודות שירות. תחילת ריצוי העונש ביום 16.6.28. ככל שלא קיבל הנואשת הנחיה אחרת, עליה להתייצב עד השעה 00:08 במשרדי הממונה על עבודות שירות במחוץ הדром.
- ב. ששה חודשים מאסר, אותו לא תרצה אלא אם תעבור כל עבירות אלימות כלפי בן משפחה תוך שלוש שנים מיהום.

שתי העורות לאחר סיום

בכתב האישום ייחס המאשימה לנואשת גם ביצוע עבירות אלימות כלפי בנה הבכור, מיכאל, ליד שנת 2000 (סע' 3 לכטב האישום). ביום 15.6.22 הודיעה המאשימה כי לא תעיד את מיכאל ועל כן היא חוזרת מחלוקת זו של האישום.

יש לשבח את המאשימה על כך שشكلה שנית את עניין העדתו של מיכאל ומשבירה כי גרם לו נזק כתוצאה ממtan עדות נגד אימו - הנואשת - פטרה אותו מעדות. לצד זאת יאמר, כי מחקריםיהם של א' וע' אשר נמצאו מהימנות, עולה כי הנואשת נהגה להכות את מיכאל דרך קבוע.

אני עיר לך שלא ניתנה לנואשת אפשרות להציגן מפני חלק זה של האישום, ויתכן שבפי הסברים לדברי העדים. וזאת, עדויותיהם של א' וע' מבוססות לכאורה את האמור בכתב האישום (ואולי גם יותר מהאמור בו), גם ללא עדותם של מיכאל. משכך, ספק בעיני אם היה מקום לחזור מחלוקת זו של האישום.

המאשימה תתן דעתה לעניין זה.

הערה נוספת היא, כי מן הראיות עולה תמונה מטרידה, ביחס ליכולתיה ההורוית של הנאשמת ותפיסותיה מערכת היחסים בין ובין ילדיה. לנוכח סרובה של הנאשמת לשתף פעולה עם שירות המבחן, אין אפשרות לשלב את הנאשמת בהליך טיפול, לפחות לא במסגרת התיק הפלילי.

לאור זאת, יש להעביר את גזר הדין לשירותי הרווחה.

אגדיש, כי הדברים נאמרים במלוא הזרירות, ובגזרת דיןה של הנאשמת זההenti את עצמו שלא להביא בחשבון עובדות בהן לא הורשעה. עם זאת, בשל חשיבות הדברים במבט צופה פנוי עתיד, ראייתי לאמרם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה אדר ב' תשע"ו, 04 אפריל 2016, במעמד הצדדים.